

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

An Ordinarii obligentur hanc potestatem delegare? paragr. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

§. II.

An Ordinarii Pralati obligentur, ejusmodi potestatem reservata absolvendi, alteri delegare.

1. **H**Æc eadem est quæstio, atque illa, An Superior, Episcopus, v.g. vel Prælatus Regularis, in casu occurrenti teneatur dare licentiam idoneo Confessario petenti authoritate absolvendi ejus subditum nolentem accedere immediate ad Superiorem. Dico (in casu occurrenti) nam, an obligetur, antequam fiat peritio, constituere Confessarium, qui possit universaliter absolvere reservata, non multò ante dictum est.

2. Ad propositam autem quæstionem ex communi sententia universaliter dicendum est, quod de Prælatis Regularibus specialiter nuper indicavimus, quod ex licentia non timeretur rationabiliter damnatum poenitentis, qui, ob facilitatem Absolutionis, non emendabitur, nec timeretur damnatum boni publici, vel tertii, ut esset gravis infamia communitatis, vel facilitas peccandi in aliis, qui casuum reservatorum legem non curarent, si hæc, inquam, non timentur, Superior licentiam denegare non debebit, ac denegando mortaliter peccaret: multò magis, si Confessarius testetur poenitentem esse in periculo omittendi omnino Confessionem. Ita Quintanadven. b lege item Castrop. Quando vero aliquod ex his malis timeretur (quod timeri posse rarissimum esse norant passim Doctores, quia hic agimus in foro conscientie de peccatore, verè, ut supponitur, poenitente) denegabit licentiam sine peccato: Sed addo, etiam in hoc casu, regulariter melius fore, si licentiam concedat, injungendo aliquam obligationem hujus, vel illius remediis, quo obviari probabiliter possit damnò, non timeretur, itemque possint occasiones peccandi removeri.

3. Quod si dubium sit, an prædicta pericula adsint, debet omnino licentiam concedere Superior, quia necessitas poenitentis ponendi se in statu gratiæ certa est, atque aded prævalere debet prædicto dubio periculi.

Q 2

4. Quaa-

perseveret: tunc enim non potest ipsemet, qui Excommunicavit, sed Solum Summus Pontifex ita habetur *C. quarenti. a* Secundus, quando Excommunicatio lata ab inferiore confirmatur à Superiore ex perfecta cognitione causæ, & ex certa scientia; tunc enim Excommunicatio evadit reservata ipsi Superiori: Ita Coninck. b Tertius, quando Episcopus aliquem Excommunicat, reservatque ejus Excommunicationis absolutionem non sibi, sed Papæ; tunc enim solus Summus Pontifex absolvet, Ita Campani, e licet hunc tertium casum neget Diana, d dicens adhuc posse per legitimam appellationem, Metropolitanam. Quartus, quando incendiarii sunt nominati excommunicati, & denunciati ad adei, tunc enim ex cap. *Tua nos*, de sententia Donat. de Excommunicatione, a solo Summo Pontifice possunt absolvi.

13. Prædicta potestas, quia quis gaudet jure Ordinario, duos effectus parit in illam habente. Primus est, ut possit eam aliis delegare, id est, habens jurisdictionem Ordinariam, potest eam aliis exercendam committere; Nam propterea rectè Barbosa ex Suario, aliisque, notat Archiepiscopum, dum ipse actu visitat Diocesim sui suffraganei, sicuti potest absolvere subditos prædicti suffraganei per se, ita etiam posse pro illo tempore per alios, quia tunc utitur jurisdictione Ordinaria. Atque hoc, quod dicitur, in hac materia, de qua agimus, verum est etiam, si ejusmodi Ordinarius Sacerdos non sit; ut usu venire solet, quando Prælatus aliquis non est Sacerdos: Is enim, licet non possit per se absolvere, potest tamen illam potestatem Sacerdoti committere.

14. Secundus est, ut inferior præsentem Superiore, v.g. Provinciali, præsentem Generali, & locali, præsentem Provinciali, possit liberè uti tota potestate, quam jure Ordinario habet: si quidem cum uterque sit Ordinarius independentem unus ab altero, suam quisque exorcere jurisdictionem potest, sive immediate absolvendo, sive alteri, ut modo diximus, suam potestatem conferendo.

f Supr. c. 7. §. 2. à nu.

g Cap. 7. §. 2. à n. 57.

h Quintanad. de poen. sing. 3. nu. 5. i Castrop. de poen. p. 15. §. 5. n. 4.

Quinta. tr. de. sing. de nu. 2. ix. tr. 1. à nu. go de. d. 19. n. 16. iper. de. b. reje. disp. 1. c. 2. manu. po. qu. ad me. eos. fra. §. 3. a. jerum. fra. §. 3. ege O. v. disp. de co. muni. 656.

4. Quando Superior Regularis irrationabiliter petitam licentiam pro suo subdito denegat, qua ratione Confessarius pro illa vice adhuc possit poenitentem absolvere, dictum est supra; *a* Quod certe non invenio in Superioribus non Regularibus.

5. Illud autem hic est maximè inculcandum Superioribus, quibuscunque, ne, quando ab ipsis postulatur dicta licentia, interrogationes illas superaddant, quibus petant à Confessario, an in peccatum poenitentis sit talis ratio, an in talibus circumstantiis, an commissum à Laico, an à Sacerdote, an cum complice, vel sine illo, &c. hæc enim, ob periculum prodendi poenitentem, neque ipse exposcere, nec licitè explicare Confessarius potest. Lege Quintanad. *b*

6. Denique sciscitabitur à me Confessarius Ordinarius, an ipse obligetur sumere onus poenitentis adeundi Superiorem, ut impetret facultatem absolvendi dictum poenitentem à peccato reservato? Respondeo, Hac de re nos satis egisse libro 3. Methodi & Confessionis.

b Quintanad. de poen. sing. 12. n. 9. & sing. 13. nu. 7. c. Lib. 3. Method. Confess. c. 5. §. 4. nu. pref. 17.

CAPUT IX.

Agimus in Universum de Absolutione à reservatis Jure Delegationis.

§. I.

Quis possit Jure Delegationis absolvere à reservatis.

1. **V**No verbo, is potest, qui legitime eam Delegationem habet: verum id latiore indiget explanatione.

2. Dixi superius, & nunc suo loco confirmo, non eo ipso, quod, quis deputatur ad Confessiones excipiendas, habere licentiam, seu delegationem absolvendi à reservatis: Immo, si Prælati tibi concessit Approbationem audiendi Confessiones, & absolvendi à reservatis per annum unum, quo elapso, iterum concederet approbationem Confessiones audiendi, non intelligeretur reconcedere potestatem absolvendi à refer-

vatis, ut notat Bordonus. *d* Debet ergo e- *d* Bord. n. 1. *fol. 39. n. 1.* jusmodi licentia esse expressa, ita ut, nec satis sit, si Superior tibi facultatem concedat eligendi Confessarium, quem velis, ut definitur Bonifacius & hac de re loquens, c. Bonifacius quia, inquit, in Generali Concessione non veniunt ea, quæ non esset quis verosimiliter concessurus. Lege Suarium, f. & f. Suarium Coriolanum, Contra verò, si Prælati tibi concedat posse absolvere reservata, intelligitur concedere, posse absolvere, etiam non reservata, & te approbat ad excipiendas Confessiones: quia, qui vult consequens, vult etiam antecedens, seu id, sine quo aliud esse non potest, ut docet Pellizarius, g.

Si autem licentia sit ad certum genus peccati, vel ad certum tempus (ut fit in Bulla Cruciatæ) sub certa forma, vel simili quapiam restrictione, non posse ulterius ad alia peccata, vel ad aliud tempus, &c. extendi, palam est.

3. Licentiam absolvendi reservata concessam ad annum: v. gr. Die 21. Decembris, 1642. durare usque ad Diem 23. Decembris, sequentis anni 1643. docet Pellizarius, h quia *h* Pelliz. c. n. 130. *Die termini non computatur in terminum*, additque, ita judicasse Doctores recentiores.

Verum penes horum Doctorum sit ejusmodi dicti fides. Nam ceterum hæc, de qua agimus, est collatio jurisdictionis, quæ æquiparatur Donationi. In Donationibus autem non video, quo modo dies termini non computetur in terminum. Si enim mihi domus, seu commodes, seu loces ad annum usum tuæ domus, finitur donatio, seu locatio de momento ad momentum, ita testante ipsa praxi. Hæc mea doctrina latè confirmatur ex iis, quæ adducit Merolla i explicans illud pronunciatum: *Dies termini non computatur in terminum*. Et de traditione jurisdictionis ad absolvendum per Bullam Cruciatæ, ita supponunt communiter Doctores, h dicentes, eam durare præcisè, vel à Publicatione ad Publicationem, vel ad annum naturalem, &c. sine additione aliorum duorum dierum, &c.

4. Si delegans dicat: *Do tibi Confessario omnem meam auctoritatem*, non confertur tibi ulla potestas circa reservata, ut notat Coriolanus, l quia sub tanta generalitate l. c.